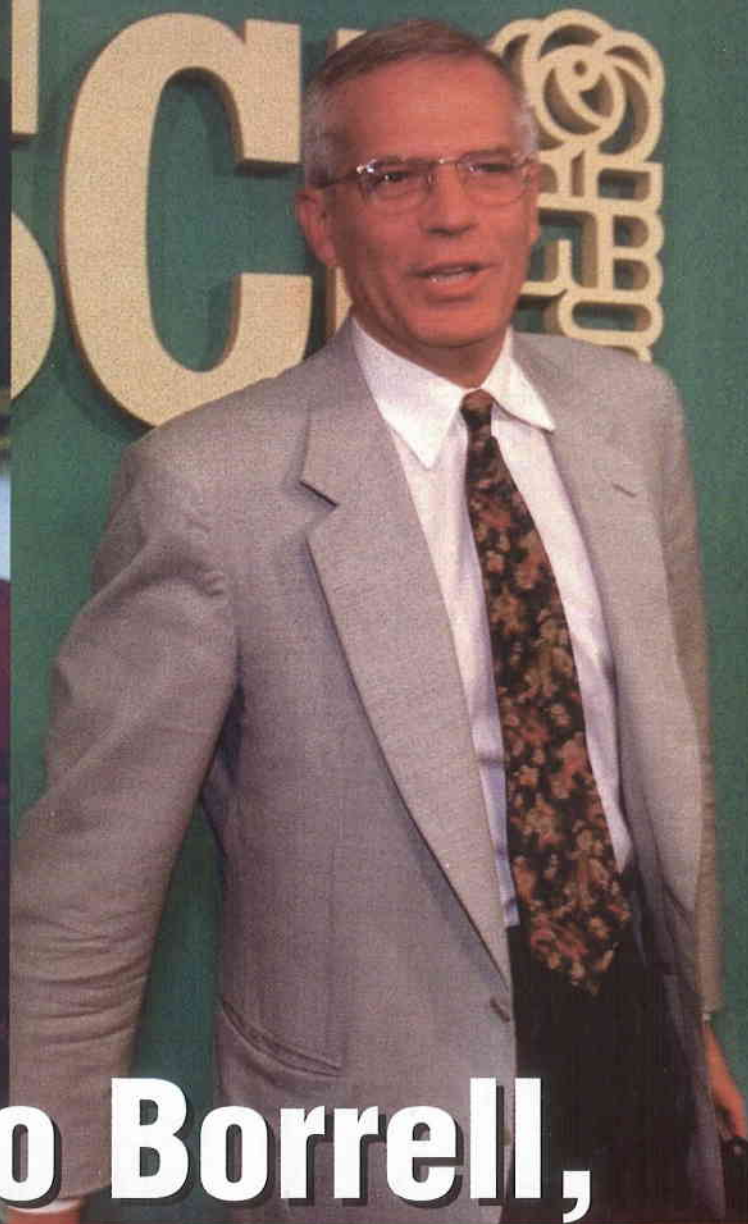

10 ANYS DE L'ÀREA METROPOLITANA DE BCN

Número 42, abril de 1998

Portaveu dels Socialistes de Catalunya

Endavant

Almunia o Borrell,

el 24 d'abril,

eleccions primàries

SUMARI

ACTUALITAT	3	El 24 de abril, los militantes socialistas habremos de elegir entre Borrell y Almunia
ENTREVISTA	4-5	Josep Borrell y Joaquín Almunia nos piden su voto en forma de artículo
OPINIÓ	6-7	Futuro y alternativas de la justicia Ramón Jauregui
ACTUALITAT	8-9	El "cop de medicament", la mesura més injusta que mai no havia pres un govern democràtic Carme Figueras
ACTUALITAT	10-11	Las últimas revelaciones periodísticas demuestran que Aznar y el PP se beneficiaron de tramas golpistas para llegar al poder César Romero
CONGRÉS I SENAT	12	Un model sostenible d'exèrcit professional Jordi Marsal
PARLAMENT	13	El PSC, clau a la defensa del Cap de Creus Martí Sans i Pairutó
MÓN LOCAL	14-15	La justícia posa contra les cordes a diversos alcaldes i regidors de Convergència i Unió
INTERNACIONAL	18-19	Els fons estructurals a la Unió Europea i l'Agenda 2.000
ACTUALITAT	20-21	Els drets de les dones també són drets humans
COMUNICACIÓ	22	Neixen dues televisions municipals a Gavà i Viladecans

ABRIL 1998
NÚMERO 42

Endavant

És una publicació mensual d'actualitat política

Edita: Secretaria d'Anàlisi i Imatge del PSC (PSC-PSOE)

Director: Antoni Poveda

Coordinador: César Romero

Producció: Jordi Serra

Correccions: Montse Pallarès

Consell Editorial i Redacció: Vicenç Badenes, Miguel A. Escobar, Arseni Gibert, Xavier Guitart, Miquel Iceta, Francesc Lausín, Francesca Martín, Jordi Menéndez, Jordi Navarro, Jordi Nicolás, Jaume Sobrequés, Anna Terrón, Jordi Williams

Impressió: Litografies Rosés

Dipòsit Legal: D.L.B. 37.364/1.987

Redacció: Carrer Nicaragua, 75-77, Barcelona 08029

Telèfon 495 54 54 **Fax** 495 54 26

Pasqual Maragall aposta per la reconstrucció de l'Estat

Pasqual Maragall va fer un parèntesi de la seva estada a Roma per desenvolupar també la seva nova tasca acadèmica a la seva ciutat, Barcelona. Així, el dijous 19 de març va fer una classe a la Universitat Pompeu Fabra i, al dia següent, una altra a Esade.

El programa de Maragall va continuar amb una conferència sobre "L'Europa pròxima", que va servir per cloure les jornades que sota el títol "L'Europa del segle XXI, un repte per a Catalunya" va organitzar el PSC per aquelles dates. A la conferència, Maragall va fer una aposta per construir Espanya "des de Catalunya" i per iniciar una "reconstrucció de l'Estat des de baix". Va definir el model autonòmic català com

"el del sentit comú", ja que, segons ell, permet que "nacionalistes moderats i socialistes estiguem d'acord per tenir el màxim d'autonomia sense separar-nos d'Espanya". La visita de Maragall a Barcelona va coincidir amb la publicació d'una enquesta al diari La Vanguardia que donava a l'excalde un avantatge de

cinc punts sobre Pujol en el cas d'un hipotètic enfrontament entre tots dos en unes eleccions a la presidència de la Generalitat. Uns resultats que de ben segur, han posat encara més nerviós a Pujol i el seu partit. Maragall va participar també en la reunió de l'executiva del dilluns 23 de març.

Maragall va cloure unes jornades del PSC.

Maragall durant la seva conferència a ESADE.

PEPA ALVAREZ

El 24 de abril tendremos la oportunidad de elegir El Consell Nacional del PSC valora muy positivamente el proceso de primarias

El PSC fue la primera organización socialista del Estado español que realizó unas elecciones primarias entre los militantes para seleccionar candidatos. Ahora, el PSOE se ha decidido a hacerlo para elegir el candidato socialista a la presidencia del Gobierno. Sea quien sea el más votado, Almunia o Borrell, ganará el socialismo y la democracia, y perderá la derecha. Así se desprende de la resolución aprobada por el Consell Nacional, que abajo reproducimos.

El Consell Nacional del PSC valora de forma extraordinariamente positiva la decisión del Partido Socialista Obrero Español de convocar elecciones primarias para elegir su candidato a la presidencia del Gobierno. El PSC ha sido la primera organización socialista del Estado en incorporar a sus Estatutos el proceso de selección de candidatos a través de elecciones primarias y lo ha puesto ya en práctica con éxito para elegir a la candidata socialista a la alcaldía de Badalona.

Nos felicitamos de que nuestra apuesta decidida para la renovación del Partido y de sus mecanismos de decisión haya sido adoptada por el PSOE. Es la mejor forma para que los militantes tengan la última palabra en decisiones muy importantes y, al mismo tiempo, para combatir elementos de descrédito de la política y de opacidad de los partidos, que aparecen con demasiada frecuencia alejados de los ciudadanos. El proceso de primarias está sirviendo también para poner de relieve nuestras críticas al gobierno del Partido Popular y acabará forzando a otras organizaciones a seguir en el camino

de una mayor democracia.

El PSC valora de forma muy positiva la decisión de Josep Borrell de presentarse a las elecciones primarias. Estamos legítimamente orgullosos de ver como uno de los dirigentes del PSC opta a la candidatura socialista para la presidencia del Gobierno de España. El proceso de elecciones primarias exige una neutralidad absoluta de los órganos y de las organizaciones del Partido

a todos los niveles.

Cuando se convocan a los 380.000 militantes socialistas de todo el Estado a tomar una decisión es para que los militantes tomen esa decisión con su voto individual y secreto. Nadie ha de desnaturalizar este proceso en el que han de participar activamente los candidatos a candidatos. Los órganos y las organizaciones del Partido tienen un triple cometido: garantizar la máxima información a los militantes, asegurando la máxima transparencia del proceso, y promover la máxima participación de los afiliados. El Consell Nacional del PSC se dirige a todos los órganos y organizaciones del Partido para reclamar que sean fieles a este comportamiento neutral que es, junto con la

máxima participación, la mejor garantía de que el proceso de primarias sirva para dinamizar el Partido y para elegir su mejor candidato para las próximas elecciones generales. Finalmente, con el mejor ánimo que supone la convocatoria de unas elecciones primarias, el Consell Nacional del PSC hace un llamamiento a todos/as los/as militantes a participar.

Antoni Poveda

J. Clos, Q. Nadal, J. Montilla y N. Serra en un momento del Consell Nacional.

Calendario electoral

- ▶ Del 23 de marzo al 12 de abril: plazo de 20 días para la presentación de candidaturas a la Comisión de Garantías Electorales Federales.
- ▶ 13 de abril: proclamación provisional de los aspirantes por la Comisión de Garantías Electorales.
- ▶ Del 14 al 15 de abril: período de recursos ante la Comisión de Garantías Electorales Federales.
- ▶ 16 de abril: proclamación definitiva de aspirantes.
- ▶ Del 17 al 23 de abril: período para el desarrollo de actividades de información interna por parte de los candidatos.
- ▶ 24 de abril: votación en las agrupaciones locales o en los locales asignados al efecto
- ▶ 25 de abril: nominación del candidato o candidata por el Comité Federal.

N. Serra en la presentación del informe político.

El próximo viernes 24 de abril los y las militantes socialistas iremos a las urnas para decidir nuestro candidato a la presidencia del gobierno. Endavant ha querido ceder sus páginas a los dos candidatos, Joaquín Almunia y Josep Borrell, para que expongan sus planteamientos y sus argumentos.

► Joaquín Almunia.

Es hora de dar la palabra al partido

Es, más que nunca, la hora del Partido, la hora de todos los afiliados al Partido. Nunca como ahora los miembros del Partido habíamos tenido la oportunidad de emitir nuestra opinión, personal y colectiva, sobre un asunto de tanta trascendencia para los afiliados, para los simpatizantes y votantes y, en definitiva, para todos los ciudadanos, como es decidir quién va a ser nuestro candidato a la Presidencia del Gobierno en las próximas elecciones generales. Ha sido una iniciativa que la Ejecutiva Federal ha propuesto convencida de querer ampliar la participación interna y reconocer protagonismo directo a los miembros del Partido, de fortalecer nuestra capacidad de movilización, incrementar nuestra presencia en la sociedad y fomentar el apoyo ciudadano a nuestros candidatos, a nuestras propuestas, a nuestros programas. No debemos, nunca, tener miedo de la democracia. Porque la democracia es

nuestra fuerza, porque la democracia es nuestra legitimidad. No debemos temerla ni siquiera cuando afrontamos una experiencia nueva que, estoy seguro, va a marcar nuestro futuro y, detrás de nosotros, el de todos los partidos políticos. Por ello, he querido concurrir a estas elecciones primarias precisamente solicitando el aval directo de los militantes del Partido: porque creo en nuestra gente, porque creo que los hombres y mujeres socialistas quieren impulsar la renovación del Partido, porque creo en su capacidad de impulsarnos a quienes desempeñamos la dirección del Partido, porque creo en su voluntad de ilusionar de nuevo a toda la sociedad con una propuesta del cambio político que sirva para movilizar en torno nuestro a la mayoría progresista del país. En estos días, la sociedad a la que queremos dirigirnos ha vuelto a poner en nosotros sus ojos. No debemos defraudar sus esperanzas. Es ésta, por tanto, la hora de responder con pasión y con responsabilidad a este gesto de coraje político que entre todos hemos asumido, cumpliendo cabalmente la apuesta que el 34 Congreso Federal hizo a favor de continuar la renovación de nuestras pautas de comportamiento y de organización. Es la hora, pues, de que cada uno de nosotros manifieste libremente sus preferencias. Sabiendo todos que sea cual sea el resultado de estas elecciones, hemos dado un paso decisivo para ganar la Presidencia del Gobierno.

Joaquín Almunia Amann

“ En estos días, la sociedad a la que queremos dirigirnos ha vuelto a poner en nosotros sus ojos, no debemos defraudar sus esperanzas ”

► Josep Borrell.

Ideas, fuerza e ilusión para derrotar a la derecha

El PSC ha impulsado de forma decidida la elección de candidatos a través de un proceso de primarias. Y lo hemos hecho no sólo movidos por la voluntad de dar a los militantes la última palabra en temas tan importantes, sino también para enfrentarnos a los problemas derivados del descrédito de la política en general y de los partidos en particular. El PSOE ha asumido estos planteamientos y ha convocado el próximo 24 de abril a los 380.000 militantes socialistas de toda España para decidir el próximo candidato del PSOE a la Presidencia del Gobierno. He decidido presentarme a estas elecciones primarias movido por dos razones fundamentales. La primera, hacer posible que estas elecciones primarias puedan efectivamente celebrarse, pues no hay primarias sin, al menos, dos candidatos. Y la segunda, no menos importante que la primera, mi convencimiento de que es posible ganar las próximas elecciones generales imprimiendo desde ya un nuevo impulso al proyecto socialista, sin nostalgias y sin complejos. Efectivamente, y aunque ello pueda ser tachado de inmodestia, me he presentado a estas primarias porque creo sinceramente estar en las mejores condiciones para derrotar en España, y para ello, derrotarle en Catalunya, obteniendo un resultado tan bueno como el que obtuvimos en 1996, y derrotarle también en Madrid, donde la derecha nos saca una ventaja de 600.000 votos.

Tengo la ilusión y la fuerza para conseguir-

lo, y necesito de vuestra confianza y apoyo para intentarlo. Creo que ser catalán no es un impedimento para participar activamente y con éxito en la política española, y, si me otorgáis vuestra confianza, espero demostrarlo muy pronto.

El PSC ha marcado la pauta en lo que se refiere a la neutralidad exquisita de la dirección y de los organismos del Partido. Una pauta que espero sea seguida por todos. El PSC debe marcar también la pauta en lo que se refiere a un altísimo nivel de votación. Va a ser la manera de demostrar nuestro apoyo a sistemas de decisión más democráticos y participativos. Recordando una vez más que debemos elegir en estas primarias al mejor candidato, y que el Secretario General ya lo elegimos en un Congreso y no hay motivos para cambiarlo.

Me conocéis lo suficiente como para saber que defender tenazmente las ideas que compartimos y los valores que dan sentido al proyecto político del socialismo democrático. Trabajar con ilusión y empuje para que España recupere cuanto antes la senda de modernización y progreso que iniciamos en 1982 dirigidos por Felipe González, una senda de reducción de las desigualdades sociales y de los desequilibrios territoriales. Defender el Estado de Bienestar y una Europa Social comprometida en la creación de empleo. Defender la mejora del funcionamiento del sistema democrático y el avance hacia una España federal.

Abrir para sumar. Ese es mi lema. Quiero promover la incorporación de muchas personas a nuestro proyecto y especialmente de los más jóvenes, contribuyendo así a generar el entusiasmo imprescindible para alcanzar la victoria sobre el Partido Popular, que es mi único objetivo.

Josep Borrell Fontelles

“ Me he presentado a estas primarias porque creo sinceramente estar en las mejores condiciones para derrotar en las urnas a Aznar ”

▶ Ramón Jáuregui

“El mal funcionamiento de la justicia es uno de los problemas más graves de nuestro país”

▶ Serra también intervino en las jornadas.

El mal funcionamiento de la justicia es uno de los problemas más graves que aquejan a nuestro sistema democrático. Hace tiempo que los socialistas lo venimos diciendo, también desde *Endavant*. En este artículo, Ramón Jáuregui, actualmente secretario de política autonómica de la ejecutiva del PSOE, analiza el problema y apunta soluciones. Todo ello lo dijo en unas jornadas que el PSC organizó. A continuación, lo resumimos en forma de artículo.

Futuro y alternativas de la justicia

España tiene un problema gravísimo con el funcionamiento de la justicia en este momento. Probablemente, de los dos o tres problemas graves que tiene España hoy con diferencia. Si tuviera que hacer una breve reflexión de lo que pasa, diría, en primer lugar, que el Consejo del Poder Judicial es de los pocos organismos creados con la democracia que no funcionan. Este es el punto número uno, es decir, el Consejo no está funcionando ni en su configuración, ni en su constitución, ni en su desarrollo, valga la reflexión con carácter absolutamente autocrítico en lo que nos toca a todos, que todos tenemos responsabilidades. El punto número dos se refiere al hecho de que no pasa cuentas a nadie.

En segundo lugar, hay fuerzas ajenas al poder judicial que lo han penetrado de tal manera que lo han utilizado para operaciones políticas clarísimas, partidarias, y para operaciones sociales o incluso económicas evidentes. Entre las primeras cabe señalar, en mi opinión, la remisión de los papeles del CESID al Tribunal Supremo. Y en el segundo, claramente, cabe hablar de lo que ha sido la guerra mediática producida en la Audiencia Nacional. Y de ahí se ha derivado lo que siempre se ha dicho:

que es una politización de la justicia. Hoy, se está poniendo en cuestión, literalmente, el poder judicial como sistema arbitral de nuestros problemas, como el instrumento que la sociedad determina para arbitrar los conflictos, privados y públicos, y para aplicar el derecho. Esto está cuestionado hoy, cada vez más claramente.

Desde luego, se vulneran todos los días principios procesales en el proceso penal. Se pueden citar unos cuantos, como la presunción de inocencia. En este sentido, la expresión que mejor lo dice y lo señala es la de Canelutti: "la pena es el proceso". El paso por una cadena mediática, pongamos por caso, simplemente para declarar, es la condena social. Y cuando eso se utiliza como se está utilizando, tenemos ya toda una serie de derivadas, como las que todos conocemos: presunción de inocencia, violación del secreto, sumarios retransmitidos, y por tanto, conflictos entre libertad de información, abuso de prisión preventiva, procesos iniciados con simples noticias.

Hablando de soluciones, creo que hay que abordar una reforma muy profunda de casi todo el sistema judicial. Así de claro. Una reforma que tiene que hacerse entre todos, porque la dimensión y la naturaleza del

problema es tal que sólo mediante el consenso político, ese viejo y más adorado valor que en un tiempo presidió la política española, se puede proceder a una revisión de esta importancia. Si esto no ocurre, no se puede hacer.

Cuatro cosas que deben motivar, como mínimo, esta reforma. En primer lugar, creo que debe reformarse la Fiscalía. La Fiscalía General del Estado es el instrumento por medio del cual se aplica una política criminal de un Gobierno. Es decir, se trata de un nombramiento, probablemente, que tiene que hacer el Gobierno y que debiera ser sometido a control previo del Parlamento. Me parece que sería una buena idea, recogiendo algunas referencias, por ejemplo, del modelo americano, que este nombramiento fuera para un periodo de legislatura semejante al del propio ejecutivo. Yo creo, en definitiva, que el Fiscal General debería ser nombrado al principio de la legislatura del Gobierno, previa ratificación parlamentaria que examinara su condición, y que pudiera evitar, por ejemplo, un excesivo partidismo. De esta manera, se evitaría que su vigencia vincule a otro Gobierno y a otra política criminal, y, en cierto modo, también, se establecería una coherencia entre esa política y ese fiscal. Ese fiscal tiene que estar rigurosamente sometido a control parlamentario, y debiéramos incluso tasar las causas de su cese para evitar actitudes de sectarismo o motivaciones políticas y, por tanto, evitar esto que siempre se escucha desde la carrera fiscal sobre si son un cuerpo con independencia, como los jueces. De hecho, lo que podríamos llamar la parte conservadora de la fiscalía española, reivindica esta filosofía. Yo he escuchado a Úrculo y conozco a Cardenal, y sé que su pretensión es hacer de la Fiscalía un poder judicial independiente, igual que los jueces. Yo no comparto en absoluto esta opinión, ya lo he dicho.

En segundo lugar, hay que proceder a una reforma global de la Ley de enjuiciamiento criminal. Se están produciendo cambios importantes en los regímenes judiciales europeos, mayoritariamente en el centro y norte de Europa. Poner al juez como garantía del proceso y al fiscal como instigador de la investigación es lo lógico. Hay razones para una cosa y para la otra, pero, hay que definirse, y yo me defino de esta manera.

Por otro lado, en la reforma de la Ley de

PEPA ALVAREZ

“Politizar la justicia es, por ejemplo, que partidos políticos se presenten en determinadas causas, como ha ocurrido”

enjuiciamiento criminal, obviamente hay que corregir, aunque no es fácil, todas las vulneraciones de los principios procesales que hemos citado antes y tratar, por tanto, de adecuar la ley para asegurar más desde el secreto hasta el principio de contradicción. Yo diría que la perspectiva garantista, la garantía, el garantismo, es el gran descubrimiento del derecho penal moderno, y hay que avanzar por ahí, en mi opinión. El juez es el que asegura la garantía y la intervención respecto de la investigación fiscal, evidentemente, y creo que hay que limitar seriamente las posibilidades de la acción popular en el derecho español. Es impresentable el caso de determinados partidos políticos personándose en determinadas causas. Esto no puede ser. Esto sí que es politizar la justicia. Yo creo que hay que asegurar el interés legítimo de la acusación, sino no vale, no se puede.

El tercer aspecto está relacionado con la reforma de la Audiencia Nacional. Por un lado, no soy de los que opinan que hay que quitarla. La Audiencia Nacional tiene hoy una explicación clara, incuestionable desde mi punto de vista, y sé de lo que

hablo, por el terrorismo. El narcotráfico es también otro punto importante. Creo que son los dos únicos delitos por los cuales deberíamos mantener la Audiencia Nacional. El delito de falsificación de moneda probablemente también, pero es un tema menor desde el punto de vista cuantitativo. Entonces, los dos delitos que justifican para mí la Audiencia Nacional son terrorismo y narcotráfico. Pero ninguno más. Y una vis expansiva como la que está teniendo la Audiencia Nacional en España no es buena para la justicia.

Por otro lado, creo también que es conveniente introducir una reforma en el nombramiento de los magistrados, aplicándoles el procedimiento del Tribunal Supremo: mérito y capacidad, como dice la Constitución, y no solo antigüedad. Sería muy lógico, teniendo en cuenta la importancia que tienen los jueces de la Audiencia Nacional, que su nombramiento fuera objeto de una selección por parte del Consejo, con arreglo a los méritos y a la capacidad establecida por la Constitución para las designaciones de jueces al Tribunal Supremo.

Y, por último, creo que también hay que reformar el Consejo del Poder Judicial, ratificando totalmente, desde luego, su elección parlamentaria. Este no es un poder que proceda de ninguna otra soberanía que la del pueblo, por mucho que a algunos no les guste. Yo creo que el Consejo debe estar sometido a un mayor control por parte del Parlamento.

Suporta un atemptat contra la qualitat de vida de la majoria de la societat

El "cop de medicament", la mesura més injusta que mai no havia pres un govern democràtic

L'oposició radical del PSC a aquesta mesura es fonamenta en dues raons. Per primera vegada s'eliminen del sistema públic prestacions sobre la base exclusiva de criteris econòmics, de restriccions

pressupostàries. I, en segon lloc, també per primera vegada, es decideix excloure'n grups terapèutics sencers, deixant sense cap alternativa de prescripció coberta pel sistema públic.

L'objectiu perseguit amb aquesta decisió és prou clar, que els ciutadans paguin el 100% d'aquests medicaments eficaços, els quals veuran créixer el seu preu de manera considerable. CiU és coresponsable directa d'aquesta situació. Ha afavorit l'opacitat de les negociacions i ha volgut portar-les al marge de l'activitat parlamentària. Ha donat suport parlamentari específic a les mesures que ara es volen implantar, i ha negociat la llista de medicaments exclosos amb el govern del PP prèviament a fer-se pública.

La dreta vol abolir per decret malalties tan comunes com ara el refredat, el restrenyiment o les diarrees

Aquest comportament posa de manifest que no es tracta ni d'una mera aplicació del seu compromís de governabilitat, ni d'una mesura de racionalització de la prescripció farmacèutica, si no del suport ferm i decidit al primer intent d'introduir el pagament directe per part dels ciutadans davant determinades prescripcions fetes des del sistema públic, trencant amb els principis d'universalitat i equitat característics dels sistemes nacionals de salut que defensem els socialistes com a referents també del segle XXI. Els medicaments exclosos són substituïbles per d'altres finançats públicament? No tots. Quan s'apliqui el retall de medicaments, el tractament de símptomes de

► Joaquim Nadal i Carme Figueras van presentar la campanya contra el "cop de medicament".

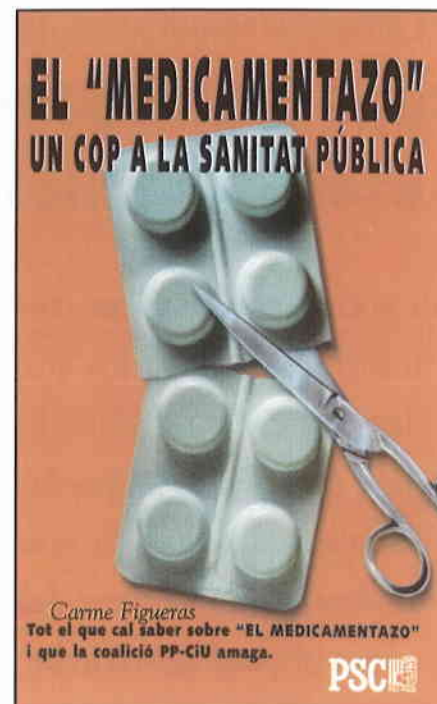
PP y CiU intentan "marear la perdiz"

Con los cambios anunciados por el gobierno respecto a la lista de fármacos excluidos, el PP y CiU no pretenden más que marear la perdiz. Están dando una información sesgada, para confundir a la gente, ya que siguen quedando fuera de la financiación pública muchos medicamentos de alto valor terapéutico. Hay otras soluciones para moderar el gasto farmacéutico: implantar precios de referencia, potenciar los genéricos o limitar el acceso de los visitantes a los médicos.

Pero si el "medicamentazo" nos parece mal, el copago nos parece aún peor. Los socialistas nos oponemos frontalmente al copago -pagar cien pesetas por receta-, una medida impulsada por CiU. Es inadmisibile que sólo se piense en el gasto farmacéutico con medidas que afectan directamente al bolsillo de los ciudadanos. No se toman medidas que afectan a la poderosa industria farmacéutica, sólo se habla de las que afectan a los más débiles.

El precio no puede ser nunca un impedimento para solucionar un problema de salud. Una cantidad fija por receta puede ser un grave impedimento para muchas personas con rentas bajas. Medidas como las de las cien pesetas por receta afectan mucho más intensamente a los que tienen menos poder adquisitivo. Y CiU sigue haciendo propuestas que afectan negativamente a los más débiles económicamente: a los 800.000 pensionistas catalanes que cobran menos de 65.000 pesetas al mes.

PEPA ALVAREZ

nombroses malalties de diferents especialitats s'hauran de pagar de les nostres butxaques. El llistat aprovat a l'any 1993 pel govern socialista es tractava de preparats amb una nul·la o molt baixa utilitat terapèutica i, en tot cas, perfectament substituïbles per d'altres que sí es continuaven finançant públicament. Què deia el PP quan el govern socialista va presentar un Decret de Finançament Selectiu dels Medicaments? Aleshores, el Partit Popular va organitzar una de les seves conegudes estratègies de crispació, va presentar el Decret com un atemptat a la sanitat pública (el "medicamentazo"), i va prometre d'abolir-lo quan guanyessin les eleccions i, posteriorment, incorporar al finançament públic la llista de medicaments exclosos.

Abolir malalties per Decret

El Flui mucil és un dels medicaments prescrits. Potser, entre tots, el que sigui més consumit per un espectre social més ampli. Des de nens fins a avis, la seva eficàcia està provada. El seu nom pràcticament indica les seves propietats. "Flui", que ve de fluir. "Mucil" de mocs. Flui mucil, perquè flueixen els mocs. Qui es lliura d'un catarro? Per què no hem d'ajudar a alleujar-lo? També, amb el decret, "prohibiran" estar restret. Aquest missatge va dirigit al 60% de gent gran que utilitzen laxants. Els laxants és un dels grups de fàrmacs exclosos totalment del finançament públic.

S'ha de tenir en compte que el restrenyi-

Jubilats i pensionistes, els més perjudicats pel "cop de medicament"

► Manifestació a Barcelona. Entre d'altres van assistir J. M. Sala, J. Ferran, H. Clotas, C. Corbacho, diversos diputats i membres de l'executiva, el secretari d'organització J. Montilla i milers de militants, que formaven el gruix de la manifestació.

En qui repercuteix més fortament el cop de medicament? En els jubilats i pensionistes i en els qui cobren un sou igual o inferior al salari mínim interprofessional. A Espanya hi ha 5 milions de pensionistes que cobren menys de 65.000 pessetes al mes. A Catalunya n'hi ha 800.000. Les pensions s'han apujat una mitjana de 1.000 pessetes al mes. La pèrdua de poder adquisitiu de la pensió per una persona que tingui restrenyiment amb una pensió a l'entorn de 40.000 pessetes és del 3,75% i si la pensió és una mica més alta, a l'entorn de 65.000 pessetes, la pèrdua de poder adquisitiu

és del 2,3%. Això, si té la sort de tenir només restrenyiment.

Perquè si aquesta persona té la desgràcia de tenir restrenyiment i hemorroides, s'haurà de gastar un mínim de 2.500 pessetes al mes, i la pèrdua de poder adquisitiu, si es cobra unes 40.000 pessetes al mes, serà del 6,25%, i si en cobra 65.000 serà del 3,8%. I si ja es té tanta mala sort com per tenir restrenyiment, hemorroides i cataractes o bronquitis (tres coses alhora) el poder adquisitiu d'aquestes pensions baixa el 8,75% i el 5,4% respectivament, ja que s'haurà de gastar un mínim de 3.500 pessetes al mes.

ment no sempre es pot solucionar menjant fibra, a diferència del que opinen els responsables polítics del Ministeri de Sanitat. Tothom coneix la relació entre restrenyiment i les hemorroides. L'esforç fet per defecar, per una persona restreta, provoca en ocasions que les hemorroides "surtin" i també que sagnin. Els símptomes: dolor, incomoditat, malestar, inclosa la intervenció quirúrgica. Doncs bé, junt amb els laxants, els antihemorroidals, és un dels grups de medicaments totalment exclosos del sistema de finançament públic.

Qui ha participat en l'elaboració de la llista de medicaments exclosos del finançament públic? Ningú que se sàpiga, tret de CiU. Ni el Consell General del Col·legi de Metges i Farmacèutics, ni les associacions de consumidors i usuaris, ni

la Federació de Gent Gran, ni les federacions de veïns, ni organitzacions sindicals, ningú que se sàpiga, excepte les entitats associades a Farmaindústria i CiU. A diferència de la proposta portada a terme el 1993, quan el govern socialista va negociar a totes bandes, incloses les organitzacions de consumidors i les associacions de gent gran.

Quins criteris manega el Govern del PP amb el suport de CiU per a l'exclusió de medicacions del finançament públic? Criteris no exclusivament sanitaris, més aviat, criteris plantejats des d'una perspectiva exclusivament economicista. El propòsit és produir un estalvi de 33.500 milions de pessetes en el present any, casualment després d'arribar a un acord amb Farmaindústria.

Carme Figueras

Actores y argumento de una película de terror antidemocrático

▶ Pedro. J

Trama periodística, o la AEPI -Asociación de Escritores y Periodistas Independientes-, más conocida como "Sindicato del Crimen". Sus miembros:

Pedro José Ramírez.

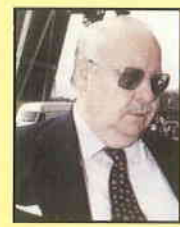
Director de El Mundo del Siglo XXI, ex-director de Diario 16. Amigo íntimo y asesor de camilla de Aznar. En sus ratos libres se dedica al cine, al vídeo doméstico concretamente. Es el guionista principal de esta sórdida historia.

▶ Herrero

Antonio Herrero. El altavoz del grupo. Todas las mañanas, desde su púlpito de la COPE, despótica impunemente contra los agentes de la conjura polanquista-felipista. A ratos libres se dedica a la caza furtiva y a la especulación urbanística.

Jaime Capmany. Director del semanario Época y columnista de ABC. Franquista a mucha honra. Principal enlace con la trama judicial. Carece de escrúpulos y de vergüenza.

▶ Capmany

Pablo Sebastián. ex-director de El Independiente, diario que financiaba Mario Conde. Secretario General de la AEPI. El más mal hablado y agresivo del grupo.

▶ Anson

También incluiríamos en este frente a Manuel Martín Ferrand, a José Luis Gutiérrez o al propio Anson (el confesor).

Trama financiera: Mario Conde: El dueño de la "hucha".

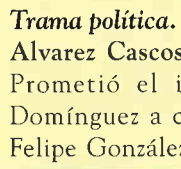
Su casa está llena de fotos, dossiers y microfilms prestos para ser utilizados en cualquier momento. Pese a su habili-

▶ Conde

dad, ya está en la cárcel.

Javier de la Rosa. La conexión catalana. Buen amigo de Pujol y otros altos cargos de CiU. Ha reconocido públicamente haber financiado al PP.

▶ Cascos

Trama política.

Alvarez Cascos. El gran conspirador. Prometió el indulto a Amedo y Domínguez a cambio de inculpar a Felipe González en el caso GAL. La conexión con Aznar.

▶ Perote

Julio Anguita. Sin su impagable colaboración con su amigo Aznar, buena parte de esta película hubiera sido difícil de escribir.

Isabel Tocino. Ahora, ministra de Medio Ambiente, pero hasta hace bien poco el contacto del PP con la pareja Perote-Conde, según ha denunciado repetidamente el semanario El Siglo.

▶ Perote

García Trevijano. El sempiterno defensor de la república, últimamente estrechamente ligado a círculos filo-nazis.

▶ Perote

Trama militar.

J.A. Perote. Ex-coronel y ex-responsable de de la Agrupación Operativa de Misiones Especiales del Cesid. Sin la información que robó del Cesid también hubiera costado mucho más escribir la historia.

▶ G. Liaño

Y, por supuesto, no pueden faltar tampoco en estos créditos destacados miembros del poder judicial - el juez **Gómez de Liaño**, **José Luis Manzanares**, la fiscal **Márquez de Prado**-, cuyo papel no es ni mucho menos secundario.

La oscura conjura auspiciada por el Sindicato del Crimen, desvelada por sus propios protagonistas

Las últimas revelaciones periodísticas demuestran que Aznar y el PP se beneficiaron de tramas golpistas para llegar al poder

Conforme pasan los días, se van aclarando algunos de los todavía muchos puntos oscuros que quedan sobre el "ansonazo", todo un intento de golpe de Estado, de terciopelo o no, que ha quedado al descubierto. Se echan a faltar las explicaciones de muchas personas. Entre ellas, algunos de los que se dicen defensores del sistema democrático, como el propio Alvarez Cascos o Julio Anguita.

Lo decía muy bien Joan Barril en su columna diaria de opinión, el golpismo moderno ya no tira de tanque, tricornio, bigote y gafas oscuras. Su mesa de trabajo está llena de fotos, diques, microfilms y cintas de vídeo. Ya no hay golpe militar y una trama civil. Hay una tupida red de intereses bastardos y heterogéneos -mediáticos, judiciales, económicos, políticos- con un objetivo a corto plazo -echar a los socialistas, a Felipe González en concreto, del gobierno- y una estrategia profunda: cambiar el sistema, debilitar al poder político para establecer una república al estilo Berlusconi.

Había muchos incrédulos interesados, muchos ingenuos mal informados que han despertado del sueño. Las advertencias de Felipe Gonzalez, cuando aún era presidente del gobierno, sobre el ejercicio de un auténtico chantaje al Estado no han hecho más que confirmarse a raíz de la famosa entrevista de Anson en Tiempo. El propio Narcís Serra tuvo conocimiento del plan por boca de Anson. La historia es sencilla, y cada vez está más clara. Se diseñó y se empezó a ejecutar un siniestro plan para romper los cimientos de nuestro sistema democrático y proclamar una pseudo-república. Primero, había que cargarse a Felipe González. Después, al Rey. El propio Aznar hubiera sido prescindible en una

Las últimas revelaciones periodísticas demuestran que Aznar y el PP se beneficiaron de tramas golpistas para llegar al poder

Conforme pasan los días, se van aclarando algunos de los todavía muchos puntos oscuros que quedan sobre el "ansonazo", todo un intento de golpe de Estado, de terciopelo o no, que ha quedado al descubierto. Se echan a faltar las explicaciones de muchas personas. Entre ellas, algunos de los que se dicen defensores del sistema democrático, como el propio Alvarez Cascos o Julio Anguita.

fase avanzada del plan. La credibilidad de la llamada clase política y la de todos aquellos personajes que los conjurados pusieran en el punto de mira quedaría bajo mínimos.

¿Por qué habló Anson? Es lo de menos. En todo caso no dejan de ser sorprendentes afirmaciones suyas en la entrevista del tipo "recuerdo que yo no quería enviar a mi gente en su autobús electoral porque entraban críticos y salían felipistas, yo mismo evité tener reuniones con él, no podía olvidar que en otras ocasiones había salido de nuestra conversación diciéndome a mí mismo ¿por qué tienes que criticar a un señor tan cordial, seductor e interesante".

Muchos ingenuos no creyeron a Felipe González cuando denunció que había una conspiración contra la democracia

¿Se arrepiente Anson de algo? Por otra parte, es incierto, como se ha afirmado, que algún dirigente socialista haya puesto en cuestión la victoria del PP en las pasadas elecciones generales. Una victoria "amarga", por sólo 300.000 votos de diferencia, pero victoria pese a todo. Pero no es menos cierto que Aznar se ha beneficiado de la trama golpista que ahora sale a la luz para llegar al poder o, como poco, hay serias dudas de que no haya ningún dirigente popular implicado en la trama. Si tuviera un mínimo de dignidad política Alvarez Cascos debería salir a la palestra y confirmar o desmentir si es cierto o no, tal como afirman varias personas, que prometió el indulto a Amedo y Domínguez a cambio de que inculparan a Felipe González y a otros ex-altos cargos socialistas en la llamada trama de los GAL.

Pero hay muchas más preguntas sin respuesta. ¿Es cierto o no que Isabel Tocino, actual ministra de Medio Ambiente, se ha reunido en numerosas ocasiones con el ex-coronel Perote? ¿Qué papel ha jugado la Ministra de Justicia, Margarita Mariscal de Gante como enlace con la derecha judicial?

En medio de toda esta ofensiva contra la estabilidad del sistema, el papel de algunas fuerzas políticas queda del todo en entredicho. Anguita, queda claro, es parte activa de la conspiración. Pujol, por su parte, como desde el PSC venimos denunciando reiteradamente, es cómplice, aunque sólo sea por omisión, de los vientos de regresión democrática que estamos viviendo.

César Romero

Breus

■ La Carta Europea de les Llengües

L'any 1984 el Consell d'Europa va prendre l'acord de redactar una Carta Europea de les Llengües Regionals i Minoritàries, que es va aprovar definitivament el 1992 amb la signatura d'Espanya, entre altres dotze països. El ponent d'aquest tractat internacional fou Lluís Maria de Puig. Per tal que la seva entrada entrés en vigor havia de ser ratificada per cinc estats, la qual cosa ha esdevingut el darrer mes de novembre de 1997, sense que Espanya, que fou un dels estats promotors amb el Govern socialista, ho hagi fet.

Lluís Armet ha manifestat que ja és hora que el govern assumeixi un compromís actiu amb la ratificació d'aquest tractat internacional. Segons Armet, és una bona ocasió per mostrar als estats del Consell d'Europa els avenços realitzats a Espanya amb els governs democràtics en matèria de drets lingüístics. També fóra un exemple per als països d'Europa menys avançats en aquest terreny.

■ Ajudar l'esport

La Comissió d'Educació i Cultura del Senat va aprovar una moció presentada per la nostra senadora tarragonina, Helena Arribas, per tal que els ajuntaments d'arreu de l'Estat puguin rebre ajudes econòmiques per al manteniment de les instal·lacions esportives de les escoles, quan són utilitzades fora de l'horari escolar. Amb això, es vol impulsar la pràctica de l'esport entre els nostres joves. En moltes poblacions de zones rurals o en alguns barris de les grans ciutats, el centre escolar és l'únic centre cultural i esportiu existent. Alguns municipis ja obren les instal·lacions, i és l'Ajuntament qui assumeix el cost del manteniment, vigilància, monitors, etc. Amb aquesta moció el govern de l'Estat ha d'establir els instruments de cooperació amb ajuntaments i comunitats autònoms.

■ Milliores a Correus

Isabel López, diputada per Barcelona, ha exigit al Govern una major atenció als serveis de correus. La prestació d'uns serveis postals de qualitat i ben acceptats pels usuaris requereix també l'existència d'immobles amb instal·lacions adequades. Com a mostra de la situació de deteriorament dels edificis de correus, Isabel López assenyala el del carrer Gran de Gràcia de Barcelona. Mitjançant una iniciativa parlamentària, la diputada ha preguntat al govern si preveu executar les obres necessàries per millorar aquest equipament públic.

▶ Lluís Armet

▶ H. Arribas

▶ I. López

Un model sostenible d'exèrcit professional

L'any 1991, amb un govern socialista s'iniciava el procés de professionalització dels nostres exèrcits, era el model Forces Armades 2000 (FAS 2000) que preveia un 50% de professionals. Set anys després, l'evolució de la situació internacional, les noves tecnologies i l'opinió pública han portat a la decisió de la professionalització total de les FAS. El procés no és gens fàcil. S'ha de definir el model i s'ha de gestionar. El model ha d'ésser sostenible. Sostenir econòmicament un model professional és

molt més car, haurem de pagar més, i des de la perspectiva socialista s'ha de fer sense detreure recursos que financin l'Estat del Benestar. Sostenible humanament vol dir que ha de tenir les dimensions justes per garantir les missions encomanades a les FAS (des de la defensa del país al compliment dels compromisos internacionals i a la realització de missions de pau) i les dimensions que puguin cobrir amb suficients garanties de qualitat els aspirants a les places convocades. Sostenible tecnològicament i industrialment, professionalitzar seriosament, no vol dir únicament tenir tots els soldats professionals, vol dir també tenir-los amb equipaments moderns i adequadament entrenats, i això vol dir modernitzar dotant-los d'equipaments amb tecnologies avançades per realitzar les missions encomanades. Avançar en la modernització també és molt car i si volem fer-ho de forma que repercuteixi positivament per al país, serà necessari garantir unes indústries de defensa avançades tecnològicament i implicades en el procés de construcció d'una base industrial i tecnològica europea per a la defensa, la qual cosa repercutirà en millors tecnologies també aplicables al camp civil i a la creació de llocs de treball qualificats, si no Europa seguirà dependent de la forta indústria dels Estats Units.

I la gestió de la transició encara pot ésser més complicada. Creiem que ha d'ésser la més ràpida possible per evitar que els problemes s'aguditzin cada vegada més. Així, els socialistes hem avançat ja propostes respecte a l'objecció de consciència (que els que no hagin estat cridats en un any a realitzar la PSS ja no l'hagin de realitzar) i a la insubmissió (treure les sancions del Codi Penal i que els que estan a la presó surtin immediatament). I anirem presentant-ne més, encara que les posicions, no únicament del PP, passen perquè siguin capaços de negociar obertament i amb sinceritat.

Jordi Marsal

▶ Jordi Marsal

El PSC, clau a la defensa del cap de Creus

L'aprovació del projecte de llei de protecció del cap de Creus pel Parlament de Catalunya és una bona notícia ja que es protegeix un espai natural de primer ordre, dotat d'una singular configuració geològica, amb una gran diversitat biològica i amb uns valors paisatgístics d'excepcional bellesa. Els socialistes creiem que els aiguamolls de l'Empordà, el cap de Creus i l'Albera conformen el gran parc temàtic de l'Alt Empordà. La connexió biològica dels tres parcs, prevista a la Llei mercès a una transaccional d'una esmena socialista, ha de ser un dels elements que ha de donar valor de conjunt a les zones protegides de la comarca. Els socialistes també hem aconseguit que s'incorporés a la Llei un pla de reducció dels usos urbanístics de la zona. La nostra esmena era més contundent però, al final, vam aconseguir que la majoria CiU-PP acceptés com a transaccional que, com a mínim, es possibilités preveure la solució de la problemàtica del club Mediterranee.

El nostre grup va ser qui va presentar més esmenes -36 en total- la meitat de les quals vam mantenir fins al Ple. Hem de dir, però, que CiU i PP ha deixat passar l'oportunitat de tenir una llei millor de la que ha estat aprovada, sobretot, perquè els de CiU han estat incapaçs de resistir les pressions que grups de Cadaqués -equip de govern inclòs- han fet en el tema de la dàrsena pesquera de cala Calders, a Port Lligat.

En aquest sentit, tots els grups de l'oposició vam lluitar per aconseguir una protecció total d'aquest indret, cosa que no vam aconseguir. El finançament del parc és un altre interrogant que ens preocupa. A la Llei no s'hi ha adjuntat les propostes de finançament i tots sabem que si no es dota econòmicament d'una manera raonable serà molt difícil el compliment normatiu que la mateixa Llei exigeix. Els socialistes continuarem atents per tal que allò que el Parlament ha aprovat es compleixi, perquè és vital per al futur ambiental i socioeconòmic de la zona.

Martí Sans i Pairutó

▶ R. Vilalta

■ El diputat socialista Ramon Vilalta va atacar molt durament la gestió del conseller Marimon amb ocasió del debat monogràfic sobre agricultura que es va fer al Parlament. Sense dubte, la gestió d'aquest Departament és una de les pitjors de tot el govern.

■ El PSC denuncia un forat de 30.000 milions a la Generalitat Des del PSC considerem que la Generalitat ha tingut amagat un deute de 30.588 milions de pessetes. Segons el diputat Martí Carnicer, aquesta quantitat correspon a una sèrie d'inversions fetes per la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques durant els anys anteriors a 1997 que, com a conseqüència de les dificultats econòmiques del Govern, no es van poder pagar en el seu moment a les empreses constructors.

■ Pujol responsabilitza pares, professors i immigrants de l'estancament de l'ensenyament públic Sembla mentida, però és veritat. En comptes d'assumir les pròpies responsabilitats pels mals resultats de l'ensenyament de secundària el president va centrar gairebé totes les culpes entre professors, pares i...immigrants.

Breus

■ Exigim inspeccions i rehabilitació

La preocupació dels socialistes per millorar el paisatge urbà i garantir la seguretat dels edificis i façanes no es correspon amb la resposta del grup convergent i popular al Parlament. No sols no es correspon sinó que aquests varen tenir la manca de coherència política de culpabilitzar l'Ajuntament de Barcelona dels accidents per desprendiment, alhora que criticaven la campanya del "Barcelona, posa't guapa", quan tan sols fa dos mesos varen votar negativament al Parlament una proposta socialista que exigia un pla d'inspecció d'edificis rigorós i polítiques d'ajut a la rehabilitació específiques per a Barcelona. Davant aquesta postura tan cínica del grup convergent, el diputat socialista Joan Ferran ha presentat una nova iniciativa exigint un pla d'inspecció i ajuts específics a la rehabilitació. Tornaran a dir que no? Amb quins arguments?

▶ J. Ferran

▶ M. Carnicer

■ La dreta fa malament els pressupostos

El Consell Consultiu de la Generalitat, a iniciativa del grup parlamentari socialista, ha considerat inconstitucional una disposició dels Pressupostos Generals de l'Estat per al 1998 que limita les capacitats en el camp dels tributs cedits, canviant de forma unilateral les condicions de l'acord de finançament que varen pactar PP i CiU fa pocs mesos.

■ Violència contra les dones

A partir de la constatació de l'exigència d'una creixent consciència sobre el paper que la violència contra les dones juga en la nostra societat, la diputada Montserrat Duch ha plantejat al Parlament una rotunda crítica a la insuficient resposta del govern Pujol davant això, que s'ha limitat a la creació d'una comissió d'estudi.

▶ M. Duch

■ El pes de les motxilles

La diputada Carme Figueras va presentar en el Parlament de Catalunya una proposta instant el Govern de la Generalitat a instal·lar petits armaris amb clau per a cada alumne als centres públics i privats on els escolars puguin guardar el material escolar tal com es fa a altres països europeus i nord-americans. Aquesta proposta recull la preocupació de pares i mares i de tota la comunitat escolar pel molt pes que els escolars, tant de primària com de secundària, carreguen amunt i avall cada dia en motxilles, carretons o carteres, que provoquen mals hàbits de posició de l'esquena que poden acabar degenerant en problemes de desviació de la columna vertebral.

■ Seguim demanant el metro

El PSC ha tornat a interpel·lar el Govern de la Generalitat sobre la seva política de transport públic a l'àrea de Barcelona. Les promeses electorals de CiU pel que fa al metro, efectuades en l'anterior campanya electoral, no es corresponen amb l'acció de govern. El diputat Joan Ferran ha reclamat una definició del govern respecte al transport públic urbà i un aclariment sobre quan es farà el conveni d'infraestructures i com es finançarà

Quatre municipis del Baix Llobregat demanen també que els arribi el metro

Els ajuntaments de Sant Boi, Viladecans, Gavà i Castelldefels traslladaran a les administracions central i autonòmica la sol·licitud d'un "sistema de metro" que connecti aquests municipis amb Barcelona. La petició serà formulada concretament a l'Autoritat del Transport

► Agustín Marina

Metropolità, a la Conselleria d'Obres Públiques de la Generalitat, a l'Entitat Metropolitana del Transport i al Ministeri de Foment. Segons fonts de l'Ajuntament de Sant Boi, tots quatre municipis han aprovat en els últims dies mocions similars per constituir una plataforma conjunta a l'hora de reclamar un millor sistema de transport públic d'alta capacitat, amb alta freqüència de pas.

Girona destina el 0,7% del seu pressupost a cooperació i solidaritat

L'Ajuntament de Girona ha decidit destinar el 0,7% dels seus ingressos a projectes de cooperació per al desenvolupament, segons va anunciar en roda de premsa el primer tinent d'alcalde Joan Manuel del Pozo. El consistori de Girona és el segon d'una capital de província d'Espanya que destina el 0,7% del pressupost a cooperació,

► Joaquim Nadal

la qual cosa suposa una aportació de 27,5 milions de pessetes, davant els 18 milions destinats l'any passat. Per la seva banda, la Diputació de Barcelona és l'única administració supramunicipal d'Espanya que destina des de fa quatre anys el 0,7% del seu pressupost a la cooperació amb el Tercer Món.

La Generalitat no pot perdonar impostos locals a les autopistes

► Les concessionàries d'autopistes hauran de pagar l'IBI als ajuntaments.

Una sentència del Tribunal Suprem ha donat la raó als municipis en el seu enfrontament contra el govern de la Generalitat, per la decisió de bonificar l'Impost de Béns Immobles (IBI) a les empreses concessionàries de les autopistes. El conflicte es va iniciar quan el Govern de CiU va aprovar de forma unilateral i sense el corresponent informe previ del Ministeri d'Economia, una bonificació fiscal del 95% de l'IBI per a l'empresa concessionària de l'autopista Terrassa-Manresa (AUTEMA). D'aquesta manera, l'empresa només satisfia als ajuntaments un 5% de la

quota anual del tribut municipal. Aquesta decisió suposava un greuge comparatiu amb les altres empreses i ciutadans dels municipis afectats (Sant Fruitós del Bages, Sant Vicenç de Castellet, Castellgalí i Castellsbell i el Vilar) i retreia de les seves arques municipals més de 200 milions de pessetes, quantitat molt necessària per al finançament de les inversions locals. La sentència del Suprem pot tenir un abast més general i pot afectar també altres municipis i autopistes de Catalunya, com la de Mataró a Palafolls i l'ampliació d'un tercer carril de l'autopista a Saragossa.

Mociones municipales para que CiU se moje con el medicamentazo

La Secretaría de Política Municipal del partido, en colaboración con el grupo parlamentario, ha elaborado una propuesta de moción para que sea presentada por los grupos municipales socialistas ante los plenos de sus respectivos ayuntamientos y que ya está siendo enviada.

La moción, que consta de seis puntos, insta al gobierno de la Generalitat a reclamar al gobierno del PP la retirada del "medicamentazo" y que no se excluyan de la financiación pública los medicamentos que no puedan sustituirse por otros similares.

También reclama a la Generalitat que tome el compromiso de subvencionar a los jubilados y pensionistas un 60% del coste de aquellos medicamentos que finalmente queden excluidos de la financiación pública, y a que impulse una política de medicamentos genéricos.

Por otro lado, la moción insta a Madrid a que inicie un proceso de diálogo con las comunidades autónomas y expertos, para garantizar que todos los medicamentos eficaces sean financiados por la sanidad pública.

La justícia posa contra les cordes diversos alcaldes i regidors de Convergència i Unió

A mesura que ens anem acostant al final del mandat municipal van sorgint casos de corrupció en ajuntaments i ens locals governats per CiU. En alguns casos ja hi ha intervingut la justícia. Exemples d'això els trobem, entre d'altres llocs, al Consell Comarcal del Priorat, Sant Pere de Torelló, Creixell, Castellet i la Gornal, Pla del Penedès, Sant Martí Sesgueioles, Palau Saverdera i la Fuliola.

En el cas de les irregularitats en la gestió del Consell Comarcal del Priorat, i malgrat les acusacions del fiscal, els consellers de CDC s'han negat a deixar el Consell, i ha hagut de ser la direcció nacional de Convergència qui els ha obligat a abandonar la comissió de govern de l'ens comarcal. A més, tots els grups polítics del Parlament, menys CDC, han exigit a la Sindicatura de Comptes que amplii el seu informe i assenyali els responsables de la irregular gestió del consell comarcal prioratí. Pel que fa a Sant Pere de Torelló, l'Audiència de Barcelona ha condemnat el cunyat de l'exconseller Josep Maria Cullerell a dos mesos d'arrest i una multa de més de 67 milions per un delictes de

► Jordi Pujol té problemes al seu partit.

tràfic d'influències, comès en vendre uns terrenys de la seva propietat a l'ajuntament de la població osonenca. També, en les darreres setmanes, la fiscalia de Tarragona ha obert diligències a l'alcalde de Creixell, Rosa Maria Bertran (CiU). La investigació judicial es produeix després de la denúncia presentada pel regidor socialista Sofio Alcaide, qui, a començament d'octubre passat va mantenir un tancament de 10 dies en el consistori per reclamar que se li lliurés documentació sobre els comptes

municipals, informació que, segons va denunciar, li denegava l'alcalde. A les comarques de l'Alt Penedès i el Garraf, el PSC ha denunciat CiU per no respectar la democràcia en la gestió dels ajuntaments de Castellet i la Gornal (Garraf) i el Pla del Penedès (Alt Penedès). A Castellet i la Gornal es va debatre una moció de censura que no va prosperar perquè l'alcalde va negar el dret de vot a dos regidors del PSC. En el cas del Pla del Penedès fa més de dos anys que es va presentar una moció de censura a l'alcalde, però aquest ha dit que no convocarà el ple fins que no es resolgui el contenciós presentat contra un regidor del grup mixt. Una cosa similar passa a Sant Martí Sesgueioles, on l'alcalde de CiU fa més de dos anys que ha de convocar un ple per debatre la moció de censura presentada pels regidors socialistes. Mentre això no passa, CiU governa amb 3 regidors, mentre que el PSC en té 4. Pel que fa als ajuntaments de Palau Saverdera i la Fuliola, els grups municipals socialistes han denunciat l'equip de govern de CiU per malversació de cabdals públics i irregularitats urbanístiques, respectivament.

Recordant el passat anticatalà d'un important alcalde de CiU

A vegades és bo i necessari recordar el passat de certs càrrecs electes convergents que avui donen lliçons de catalanisme. Sense anar més lluny, l'alcalde de Prats de Lluçanès i president del Consell Comarcal d'Osona, Ramon Vall, que va fer l'ofrena de la bandera catalana a la Verge de Montserrat en l'acte de commemoració del desè aniversari de la creació dels consells comarcals, organitzat per la conselleria de Governació, va oposar-se l'any 1978, quan era regidor de Cultura, a finançar i va forçar la supressió de les classes de català que Òmmiun Cultural organitzava a la població osonenca.

CiU es veu obligat a negociar amb el PSC la llei d'intervenció ambiental

El Govern de CiU es va veure obligat a negociar amb el PSC la llei d'intervenció a l'administració ambiental, coneguda també per la llei d'activitats classificades, per tal que aquesta fos aprovada pel Parlament de Catalunya. Gràcies a aquest pacte amb el PSC, la pollèmica llei ha retornat als ajuntaments les seves competències sobre l'autorització d'activitats econòmiques.

Amb la seva proposta, CiU retallava serveis i competències municipals i, en concret, volia que els ajuntaments no poguessin intervenir en qüestions tan òbvies i necessàries com l'atorgament dels permisos de llicències, entre d'altres qüestions d'igual importància. El projecte de llei havia estat criticat amb duresa

► CiU vol que els municipis no dominin llicències.

pel PSC, els altres partits d'esquerra, ajuntaments i les dues associacions municipalistes de Catalunya en considerar que usurpava les competències municipals en deixar sense efecte les llicències municipals d'obertura d'instal·lacions econòmiques.

Conferencia con motivo del décimo aniversario de la Mancomunidad de Municipios Alain Touraine: "El Área Metropolitana de Barcelona es un modelo de gestión urbana"

Con motivo del décimo aniversario de la constitución de la Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, el prestigioso profesor Alain Touraine dio una conferencia, en el Centre de Cultura Contemporània, sobre el hecho urbano y el modelo de Barcelona. Por su interés, reproducimos a continuación un extracto con lo principal de su intervención.

Como punto de partida, yo diría que la historia moderna es la historia de la decadencia de las ciudades. El mundo moderno empezó con la creación de la ciudad como factor político principal. Ciudadanía, burguesía, derechos urbanos, derechos cívicos, todo ello representaba el mundo moderno contra el mundo feudal, que tenía su base en la dominación del campo o de la tierra, o del trabajo humano en la tierra. La ciudad era la apertura, la capacidad de cambio, y todo ello por razones políticas: libertad, capacidad de organizar intercambios económicos y culturales, etc.

Al final del siglo XIX, la idea ya era aceptada en casi todas partes: la ciudad, la "inner city", el centro, es de la clase media o alta, o de funcionarios públicos, mientras las categorías populares y el mundo obrero está en la periferia, cerca de las empresas o de los centros de transporte. En el momento actual, a finales del siglo XX, este proceso de desintegración de la ciudad ha progresado mucho. Se ha creado una categoría de gente que vive a nivel mundial, a través del ordenador, del fax, del teléfono, de los circuitos financieros, y que vive en comunidades generalmente aisladas, fuera de la ciudad. Después, hay un mundo intermedio de comerciantes y empleados públicos, no demasiado lejos del centro. Y, finalmente, está la enorme masa de los inmigrantes. Estas categorías no se encuentran, no hablan entre sí, no se conocen. Los unos tienen miedo de los otros.

No hay realmente una conciencia de la ciudad y la gente habla más bien en términos de barrios, de distritos. En gran

► Alain Touraine, Joan Clos y Manuel Campo Vidal.

La ciudad ha de ser el elemento que vincule la globalización y la localización, las dos características del siglo XXI

número de casos no somos ciudadanos, sino más bien habitantes, gente que vive en un barrio, en un distrito, en una zona, en un edificio, etc... En la vieja definición del ciudadano como elemento de la vida social, los derechos del hombre y del ciudadano eran sinónimos. Todo eso está desapareciendo. ¿Cómo podemos reaccionar contra esta pérdida de control, no del Estado, no de la municipalidad, sino de lo político, del estatus político frente a la situación social y de identidad cultural? La desorganización de la ciudad o la decadencia de la ciudad, yo la tomo como expresión de la pérdida

de influencia de la definición política y la definición cultural. La gente quiere mantener sus derechos cívicos, por supuesto, mantener o ampliar sus derechos sociales, por supuesto, pero, además, quiere defender u obtener sus derechos culturales.

¿Cuáles pueden ser las respuestas? La primera es la respuesta postmoderna. Los postmodernos son la gente que dice: "está bien, no hay ningún inconveniente en esta separación de los mundos". Por otro lado, si nos sentimos identificados con nuestra identidad -o con nuestras identidades-, con nuestra memoria, tenderemos a identificar valores o creencias o fe religiosa con una ley y con unas costumbres. Entonces, si uno elimina el peligro de la financiación de la economía y el riesgo opuesto del comunitarismo de las creencias o de los valores, tenemos que reconstruir cierto tipo de comunicación entre el mundo económico globali-

zado y el mundo cultural fragmentado. Existe, por encima de lo económico, por encima de lo social, un principio de igualdad. Este principio de igualdad es la ciudadanía, y la soberanía popular fue tal vez el descubrimiento más importante como principio de acción y de teoría del mundo moderno. Por encima de las diferencias sociales, somos iguales en derecho. En mi opinión, no existe otra solución, aparte de reconocer el derecho de cada uno o cada una a construir personalmente un tipo de combinación entre su participación en el mundo técnico-económico y sus identidades culturales.

Yo considero que la función principal de la ciudad, lo que puede contrarrestar la decadencia del modelo clásico de la ciudad consiste en ampliar, en fomentar la comunicación entre proyectos personales o colectivos de vida. Una meta importante para una política urbana es organizar la heterogeneidad, es decir organizar, defender, fomentar, la comunicación entre gente diferente, lo que significa cosas muy sencillas. Disminuir sus distancias sociales. Tenemos que tener escuelas que sean lo más heterogéneas posibles y no escuelas de ricos y escuelas de pobres.

Lo que me parece más interesante de la solución adoptada por Barcelona y su área es que en lugar de crear una gran ciudad en el sentido de suprimir barreras para que cada uno pueda venir al centro, con autopistas, con programas centralizados a nivel cultural, etc., ustedes han tratado de construir una red. La mayoría de los habitantes puede identificarse con un núcleo urbano próximo y relativamente limitado y con cierta memoria colectiva, que puede ser la memoria de una fábrica, que puede ser la memoria de una persona, de un combate, etc... El voluntarismo urbano tiene que ser la voluntad de crear una red jerarquizada en la mayor parte de los casos, y con posibilidad de organizar, no la subida a un modelo central, sino exactamente lo contrario, capaz de aumentar constantemente la posibilidad del centro de acoger diferencias, de organizar encuentros, de organizar comunicaciones.

Esta idea de comunicación es fundamental. La decadencia de la ciudad es la segregación, la separación del mundo económico-técnico, que se vuelve más y más global, más y más virtual, y las identidades culturales que se cierran y tienen

un deseo tremendo de mantener su homogeneidad, su pureza. La meta central de una política urbana es aumentar el grado de heterogeneidad a medida que uno se acerca al "top" del centro y de la cumbre de la organización urbana.

La ciudad representa el lugar estratégico de lucha contra la centralización y la desocialización de la tecnología y de la economía. Es solamente al nivel de la ciudad y, especialmente de la ciudad grande metropolitana, que, organizando la participación de la ciudad y de sus habitantes en la red internacional mundial, de tecnología e informaciones, y

actividades de producción, se puede organizar el encuentro: la compatibilidad de esta integración de tipo económico con la diversidad creciente de la cultura. Existen dos tendencias opuestas a la globalización y a la localización, pero lo global y lo local están más y más separados. ¿Cómo puedo yo mantener una vinculación? A través de la ciudad. La ciudad, no como política, la ciudad como encuentro, como organización institucionalizada de comunicación entre grupos e individuos diferentes.

Alain Touraine

Deu anys són molts?

El 30 d'abril de 1988, 23 ajuntaments de l'àrea metropolitana de Barcelona van acordar constituir la Mancomunitat de Municipis per tal d'aplegar esforços amb l'objectiu de millorar aquest territori i, per tant, la qualitat de vida dels seus més de 3

milions d'habitants. Avui ja en són 30 els que la integren: des de Montgat fins a Castelldefels, des de Sant Andreu de la Barca fins al Prat de Llobregat.

Deu anys no és gaire en la vida de l'Administració pública. Estem acostumats a parlar d'institucions centenàries. En el cas de la que ens ocupa, però, aquests deu anys són molt importants perquè han servit per demostrar que la col.laboració voluntària entre municipis és possible i que el compromís de solidaritat que han adoptat els ajuntaments en mancomunar-se ha estat clau en l'èxit de l'empresa.

La Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona va tenir una gestació traumàtica i un part difícil: s'acabava de dissoldre la CMB i semblava que res podria tancar aquella ferida. Ben al contrari, la tossuda realitat ens demostra dia a dia com des d'aquesta institució supramunicipal és possible avançar cap aquest objectiu de

transformar la ciutat metropolitana en un territori equilibrat amb un acurat planejament urbanístic, una bona qualitat dels habitatges, uns espais naturals i unes platges preservats i disponibles per a l'ús dels ciutadans, una magnífica xarxa de parcs públics, i un llarg

etcètera d'actuacions, totes planificades i executades distribuint els recursos de forma solidària.

Si una clau de l'èxit d'aquesta experiència, al meu entendre, és el seu caràcter d'associació voluntària de municipis, l'altra ha estat l'alt grau d'especialització tècnica que ha assolit en la seva gestió. Aquest alt grau d'especialització ens converteix en una instància a la qual recórrer per escometre projectes que els recursos municipals en solitari no poden abordar.

Amb aquest esperit hem estat treballant durant deu anys i confiem seguir fent-ho durant molts més perquè els objectius que ens hem marcat no tenen data d'acabament, perquè l'àrea metropolitana de Barcelona és un territori viu i en evolució constant i perquè és molta la feina que resta per fer.

Jaume Vendrell

Gerent de la Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona

Els fons estructurals a la Unió Europea i l'Agenda 2.000

Les Comunitats Europees van néixer, després de la segona Guerra Mundial, amb l'impuls d'avançar vers la construcció d'una unió política de les democràcies de l'Europa occidental. La primera Comunitat creada, la del Carbó i de l'Acer (C.E.C.A.), va dedicar una part limitada del seu pressupost a la reconversió d'aquests sectors industrials i a mesures de política regional d'acompanyament. Però, val a dir que, amb la bona conjuntura econòmica dels anys cinquanta, la confiança en el creixement de l'economia era molt alta en els països fundadors que, d'altra banda, figuraven entre els més desenvolupats.

Per això, no ha d'estranyar que als primers anys no s'establissin a la C.E.E. mecanismes del tipus dels que ara coneixem. Tanmateix, va haver-hi un parell d'excepcions: d'una banda, per encarar la possibilitat de problemes momentanis d'atur a qualsevol estat membre, s'instituí el Fons Social Europeu (FSE) que, en principi, havia d'intervenir sense limitació de mitjans. De l'altra, per ajudar el desenvolupament del sud d'Itàlia, hom crea la Banca Europea d'Inversions (BEI). Amb el temps, les crisis i les ampliacions, el FSE es consolida com a instrument comunitari per a la lluita contra l'atur i, a mitjan dels setanta, va néixer el Fons Europeu de Desenvolupament Regional, conegut com FEDER. També es dota un fons per a les mesures estructurals al món rural (FEOGA-Orientació) i, fa poc, per al sector de la pesca (IFOP). Als vuitanta, l'adhesió de tres països mediterranis relativament pobres (Grècia, Espanya i Portugal) palesa brutalment les diferències internes de la C.E.E. alhora que s'havia fixat, a l'Acta Única Europea, el famós objectiu del Mercat Únic del 92. Amb ocasió del pressupost per a 1988, s'obrí la batalla coneguda com "la del Front Sud": un grup de tres països meridionals (Espanya, Itàlia i Grècia), liderat pel govern socialista espanyol de Felipe González, bloqueja la tramitació del pres-

supost comunitari amb el suport del Parlament Europeu. La solució a la crisi passa per una cimera extraordinària al febrer del 1988 i un acord amb el P.E. respecte a una proposta del president Delors per a un paquet financer quinquennal pel qual es moderava l'evolució de la despesa agrícola i es garantia la duplicació en termes reals dels fons estructurals, de manera que les regions menys afavorides tinguessin possibilitats de recollir els fruits del Mercat Únic. El 1992, en signar-se el Tractat de Maastricht (T.U.E.) que preveia la Unió Econòmica i Monetària, Felipe González -"el pediguèu", com digué Aznar- exigí contrapartides als esforços dels més pobres i l'acord es traduí en el Paquet Delors II, on es tornava a duplicar la dotació dels Fons Estructurals i es creava un Fons de Cohesió per als quatre països "més pobres" de la U.E. (és a dir, amb un PNB per càpita inferior al 90% de la mitjana comunitària) destinat a fer-los més fàcil accedir a l'euro. L'acord d'Edimburg i el pacte amb el Parlament es traduïren en les Perspectives Financeres 1993-99.

En aquest procés, la política estructural de la U.E. ha passat a ésser la segona en importància (darrere de l'Agricultura) i la més solidària. En xifres, els 8.000 milions d'ecus del 1988 (un 17% del pressupost europeu) són ara uns 34.000 (més de 5 bilions de pessetes, un 37%) dels quals Espanya rep vora de la cinquena part. Els fons estructurals es destinen a una mitja dotzena d'objectius (zones endarrerides i àrtiques, atur, reconversió, etc.) a més d'una dotzena d'iniciatives comunitàries per a accions més específiques (com ara la reconversió sectorial RECHAR, RESIDER, KONVER o la cooperació regional transfronterera INTERREG). Amb l'Agenda 2000, caldrà negociar les seves dotacions financeres per al període 2000-2006 i, el que és tan important o més, com es poden aprofitar a la lluita contra l'atur, quins criteris es fan servir. Un debat en què els socialistes catalans no podem estar absents.

Joan Colom i Naval
Diputat al Parlament Europeu

La reforma del mercat de l'oli d'oliva

La reforma dels ajuts a l'oli d'oliva s'inscriu en una reforma de tota la política agrària de la Unió Europea que comença a principi de la dècada. La filosofia que guia la reforma és mantenir la renda dels agricultors, però penalitza la producció intensiva. El gran problema en el cas dels ajuts a l'oli d'oliva és el creixement exponencial de la despesa. Per això, la solució immediata és l'ajut a l'arbre (no a la producció). Si els principis són els generals de la reforma, la forma d'aplicació és la que ha esperonat i donat legitimitat a la protesta.

La intenció del comissari Fischler era aconseguir estalvis, però preservant els interessos italians, la qual cosa implicava perjudicar els espanyols. La gran arma propagandista consistia a vendre la reforma com una arma de lluita contra el frau, amb un clar missatge: és més fàcil controlar el nombre d'oliveres que la producció. El sagnant fou que, darrere la proposta del comissari, s'amagava una consolidació del frau: als que més havien enganyat declarant produccions no existents, més quota de les ajudes se'ls atorgava per al futur, ja que aquestes es concedirien sobre la base de les produccions declarades en anys passats.

Ara bé, Espanya partia amb handicaps importants en aquesta lluita. D'una banda no s'havia creat un cadastre oleícola tal com era obligació. De l'altra, les plantacions d'oliveres s'havien disparat a l'escalf dels ajuts comunitaris, el nombre total era desconegut i molts no havien començat encara a produir. Finalment, una bona part de la producció espanyola es comptabilitza com italiana, ja que és venuda "sota mà" a empresaris d'aquell país que la declaren com a producció nacional.

L'opinió desfavorable del Parlament Europeu i les mobilitzacions d'agricultors han aconseguit fer rectificar el comissari Fischler. Si la gestió de la ministra d'Agricultura espanyola hagués estat més intel·ligent, en aquests moments hi hauria una proposta respectuosa amb els interessos espanyols per part de la Comissió Europea. Si els agricultors espanyols comprenen que no podran obtenir totes les seves reivindicacions (algunes demagògiques) i la ministra millora les seves dots negociadores, es pot ser raonablement optimistes en els resultats d'una batalla que, pel moment, s'anuncia molt dura.

Alvaro Marín

La izquierda italiana entra en Europa con una nueva metamorfosis

Dos años después de ganar las elecciones, y con claras perspectivas de tomar el poder sin precisar el apoyo

del centro, los Demócratas de la Izquierda se han marcado una meta más próxima: presentarse en solitario a las elecciones europeas de 1999. Este proyecto político, amparado por el PDS, acoge a ex-comunistas, republicanos de izquierda, cristianosociales, laboristas y diversos grupúsculos del centro-izquierda. La huella del PCI permanece imborrable en este magma mutante en que se ha transformado la izquierda italiana. El partido del compromiso histórico, el mayor partido comunista de la Europa occidental, el partido que estuvo siempre en la oposición, ha ido renunciando a su bagaje ideológico, y se presenta remozado en lo que sus dirigentes denominan "la izquierda del 2000".

Massimo d'Alema, secretario del PDS y

secretario político de los Demócratas de la Izquierda, ha luchado a brazo

partido para unir a los miembros de esta nueva familia en un pacto federativo cuya fuerza electoral está por ver. Conscientes de que el PDS tendría muchas dificultades para alcanzar en solitario el poder, los dirigentes de la izquierda han apostado por incorporar el mayor número de opciones en una especie de pseudo Frente Popular con el que enfrentarse a una derecha que está sanando sus heridas a marchas forzadas. La Asamblea Congresual celebrada en Florencia no es más que un primer paso, que culminará dentro de un año en un partido que aspira "a unir a la izquierda... a dar un sentido democrático a la globalización... a coaligar las fuerzas de inspiración progresista", según rezan las conclusiones de sus Estados Generales.

F. Lausín

Gerhard Schröder, la nueva cara del socialismo alemán

Tras obtener unos resultados espectaculares en el land de Baja Sajonia, Gerhard Schröder se ha convertido en la nueva cara de la socialdemocracia alemana. Schröder ha sido el político llamado a acabar con 16 años de poder conservador, el político elegido por el SPD para concluir el proceso de reunificación alemana. Sin embargo, detrás de Schröder se esconde un enigma político. A sus 53 años, el ministro presidente de Baja Sajonia ha sabido navegar en una calculada ambigüedad ideológica que le ha llevado desde la Ostpolitik de Willy Brandt al euroescepticismo del sector moderado del Partido Socialdemócrata (SPD). Sus titubeos ideológicos le han granjeado la oposición del aparato, representado por Oskar Lafontaine, su rival en la carrera por encabezar el cartel electoral socialdemócrata. Pero Schröder se ha hecho con los favores de los electores, que le han aupado al 48 por ciento de los votos pese

a ser el tercer mandato que inicia como ministro presidente de Baja Sajonia. Sus detractores le acusan de defender una ideología magma, al estilo del pragmatismo telegénico de Bill Clinton. No es menos cierto que las encuestas lo sitúan como el antagonista más duro para un Helmut Kohl que se presenta muy mercedado a su quinto mandato.

F. Lausín

Breus

■ Visita a Algèria de la plataforma "Catalunya per la pau a Algèria"

Entre els passats 13 i 16 de febrer es va produir la visita de la delegació de la plataforma Catalunya per la Pau a Algèria. Aquesta plataforma està integrada per tots els grups polítics representats al Parlament de Catalunya, els sindicats UGT i CCOO, d'altres institucions públiques i diverses ONG. Per part del PSC, la plataforma està representada per Anna Terrón i Cusí, que, amb Josep M^a. Carbonell, es va sumar i va participar activament en l'expedició algeriana.

La delegació catalana va ser rebuda al mateix nivell que la delegació parlamentària europea, que havia visitat el mateix país unes setmanes abans, i va poder parlar amb tots els partits polítics, dins de les institucions nacionals i locals. Això els ha permès constatar l'existència d'un procés democràtic endegat fa un parell d'anys i entorpit pels recels del poder i pel terrorisme. En aquest sentit, des de Catalunya s'ha fet arribar el sentiment que cal un esforç, conjunt de la comunitat internacional, especialment de la Unió Europea, per trencar l'aïllament algerià mitjançant la cooperació econòmica i política que permeti accelerar la democratització.

■ Una flor per les dones de Kabul

A partir de la crida a la comunitat internacional feta per Parlament Europeu i amb motiu del dia internacional de la dona treballadora, la comissaria europea Emma Bonino ha endegat la campanya que amb el nom "Una flor per a les dones de Kabul" pretén solidaritzar-se i donar a conèixer els patiments d'aquest col·lectiu. Les dones afganes, sota el règim governant dels talibans, han vist segrestats tots els seus drets elementals com a éssers humans: parlar en públic, cures mèdiques, treball, accés a ajuda humanitària. Per a més informació o una eventual adhesió solidària podeu contactar amb:

-Institut Català de la Dona. T: 317 92 91 F: 32161 1 1

-Oficina Humanitària de la Comissió Europea: <http://europa.eu.int/womensday>

L'Escola d'Hivern del PSC va parlar de noves polítiques d'ocupació

PEPA ALVAREZ

Crear més i millor ocupació és fonamental per als socialistes. Sobre com fer-ho, sobre les "Noves polítiques d'ocupació" va girar l'Escola d'Hivern del PSC, que es va celebrar el 6 i 7 de març al carrer Nicaragua, inaugurada per Manuel Chaves, president de la Junta d'Andalusia, i Narcís Serra. El primer dia les ponències van parlar dels "Principals eixos de les noves polítiques d'ocupació" -a càrrec de Maravillas Rojo, tinent d'alcalde de Barcelona- i de l'"Acció dels ajuntaments en la promoció de l'ocupació", a càrrec de l'alcalde de Manresa, Jordi Valls. El dia següent, disabte, Joan Coscubiela -secretari general de CCOO de Catalunya- i Josep Me Álvarez -secretari general d'UGT de Catalunya- van parlar d'una proposta d'un pla d'ocupació per a Catalunya, mentre que Josep Maria Rañé, Isabel López -diputada al Congrés- i Josep M^e. Carbonell van parlar dels eixos concrets d'aquest pla.

► Narcís Serra, Manuel Chaves i J.M. Carbonell.

► Josep Me Álvarez -UGT- i Joan Coscubiela -CC.OO.-.

Una taula rodona va analitzar el problema de l'atur a la Unió Europea

PEPA ALVAREZ

"L'ocupació a la Unió Europea" va ser el títol de la taula rodona que va aplegar el passat dilluns 23 de febrer a la seu del PSC els eurodiputats socialistes Wim J. van Velzen i Joan Colom juntament amb el diputat socialista a l'Assemblea francesa, Yann Gallut i Narcís Serra per parlar d'una qüestió cada cop més prioritària dintre de l'agenda política europea. Els plans del govern francès per crear ocupació i l'anomenat "model holandès" van centrar el debat.

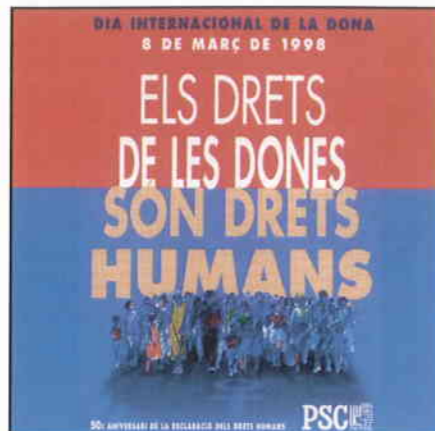

► Els quatre ponents de la taula rodona.

Manifest del PSC per al Dia de la Dona: els drets de les dones també són drets humans

Manifestem, amb motiu del dia 8 de març, Dia de la Dona, la voluntat de proclamar un cop més la nostra voluntat de seguir lluitant col·lectivament perquè els drets de les dones siguin plenament reconeguts com a drets humans. Les dones, la meitat de la població, han vist com els seus drets a la igualtat, a la integritat personal i a la dignitat com a persones han estat sistemàticament vulnerats en tots els aspectes sense que aquesta vulneració fos degudament considerada com a vulneració dels drets humans.

Constatem l'existència d'una creixent consciència sobre el paper que la violència contra les dones juga en la nostra societat. Una violència que ataca frontalment un dels drets fonamentals de tota persona: el dret a la vida i la integritat física. Violència que s'ha fet palesa en els últims temps en les xifres de víctimes de les agressions produïdes en un àmbit que durant anys ha estat refugi de la vida privada i s'ha mantingut al marge de la intervenció dels poders reguladors i protectors de l'Estat: l'àmbit familiar i domèstic. Sabem que la cada cop més evident violència domèstica no representa més que una petita mostra d'altres formes de violència que es mantenen soterrades i que són inherents a la forma en

què el patriarcat ha organitzat la vida social. Aquesta violència pren diferents formes que van des de relacions asimètriques entre home i dona en tots els àmbits de la vida fins a les que sofreix en els mitjans de comunicació i les agressions específiques que rep la dona com a tal, aquelles que li estan directament destinades i que resulten especialment escandaloses en temps i circumstàncies de guerra, tal com succeeix a Algèria, que ha estat habitual en d'altres circumstàncies bèl·liques com a l'ex-Iugoslàvia. Evitar la violència, transformar els referents violents culturals, introduint en el discurs dominant el respecte profund a la diferència junt amb la igualtat d'oportunitats, és una tasca que demana l'esforç

de totes les forces de progrés. Sense aquests canvis culturals no es podrà dur a terme una autèntica tasca de prevenció ni de protecció dels drets de les dones com a drets humans. Les dones, tan sovint víctimes de la violència, la rebutgem com a forma d'afrontar els conflictes i com a via de solució. Estem en contra de l'ús de la força com a intent de resoldre els problemes que, tant en l'àmbit privat com en el públic, inclòs l'internacional, se'ns plantegen com a única solució. Les dones som agents de pau i de construcció i volem fer sentir la nostra veu per posar fre a unes conductes que no fan altra cosa que perpetuar unes formes destructores d'entendre i mantenir l'exercici del poder.

Allà on domina la violència, estructural o oberta, és impossible la llibertat i la igualtat. Finalment, volem recordar que el respecte als drets fonamentals de les dones no és exclusivament una tasca nostra. Garantir els drets de les dones és una tasca de tothom, no tan sols perquè no pot haver-hi justícia si la meitat de la població no és tractada en igualtat, sinó perquè en aquests moments de canvi el conjunt de la societat necessita comptar amb el potencial renovador que representen les dones. Les dones són, en aquest moment, portadores de progrés, pau i justícia.

Veinte aniversario de la Joventut Socialista de Catalunya

Una cena multitudinaria fue el eje central del acto organizado por la JSC el pasado sábado 14 de marzo en l'Hospitalet para celebrar el 20 aniversario de la organización que agrupa a los jóvenes socialistas de Catalunya. Un vídeo con la historia de la JSC, los diversos parlamentos políticos y el baile fin de fiesta fueron también momentos importantes de la noche.

Jornades parlamentàries sobre Medi Ambient i sobre Dret i Justícia

La Farga de L'Hospitalet de Llobregat va acollir el divendres 13 de març les terceres jornades sobre política de govern a Catalunya, centrades aquesta vegada en el medi ambient. Hi va haver quatre ponències de treball: la política de residus davant el model econòmic imperant; els espais oberts, els seus usos i el consum del territori; l'energia, un model energètic per al futur; i les aigües, entre qualitat i demanda.

D'altra banda "Drets i llibertats, justícia i seguretat" va ser el tema de les quartes jornades, que van tenir lloc a la Facultat de Dret de la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona els dies 20 i 21 de març.

Serra es reuneix amb Carod-Rovira i amb Colom

PEPA ALVAREZ

Narcís Serra i Josep Lluís Carod-Rovira, màxims dirigents del PSC i ERC respectivament van tenir una reunió de treball el passat divendres 7 de març a la seu central del partit republicà. Aquesta trobada s'ha de situar dintre dels contactes habituals que el PSC té amb la resta de forces polítiques catalanes. Com la que van tenir també Serra i Colom -del Partit per la Independència- el dijous 19 de març a la seu central del PSC.

Agrupacions

■ Viladecans convoca un premi per a la millor iniciativa de solidaritat

L'agrupació de Viladecans va aprovar en l'assemblea del dia 31 de maig de 1996 la creació del premi Viladecans Solidària, com a contribució específica a favor de la solidaritat, un dels valors fonamentals del socialisme democràtic. Amb la creació d'aquest premi, l'agrupació de Viladecans pretén contribuir activament a la sensibilització pública i ciutadana per assolir una societat més justa, participativa i solidària. Així, el PSC de Viladecans col·laborarà en la difusió pública dels projectes premiats i hi promourà la participació ciutadana.

Los periodistas catalanes impulsan la "Plataforma per la Democràcia Informativa"

El racó d'Internet

REDES CIUDADANAS: HUMANIZAR INTERNET

Humanizar Internet, ese es el reto. Humanizarla en el sentido de socializarla, de universalizar el acceso a las redes telemáticas, de dotarla de contenidos y de una práctica social que vayan más allá de los beneficios económicos de su utilización. Tercio a no desdeñar y menos en estos tiempos, efectivamente. De hecho, la expansión de la Internet guarda una relación directa con la implementación de su uso en el ámbito empresarial y financiero. Y para ello proliferan los cursos y seminarios organizados por los gremios, colegios profesionales, departamentos varios de la Generalitat, y las demos gratuitas de 30 días de los proveedores de acceso y servicios. Pero que nadie se lleve a engaño, el paquete va dirigido a quienes harán buen uso de ello y rentabilizarán en términos económicos la inversión. Aún no les ha llegado el turno a la escuela pública, a los funcionarios de la administración, y por supuesto, ¿para qué van a querer los trabajadores y trabajadoras eso de Internet? Estamos justamente ahí. Desde casa vamos a poder hacer cualquier cosa con los ahorros -quien los tenga-, todo menos palparlos. Éste es uno de los escenarios posibles y muy probable, pero hay otros y mucho más necesarios, que van a depender de nosotros mismos, de nuestra capacidad de intervenir, como fuerza de progreso, haciendo de Internet un instrumento de solidaridad, de información libre y plural, de fortalecimiento de la democracia, de reequilibrio económico y de justicia social. En este escenario pueden haber muchos actores, pero uno ya a nuestro alcance son las redes ciudadanas. Berkeley y Cleveland, en los años 80, fueron los primeros intentos. Se trata de una relación horizontal de intercambio de información y formación entre personas, con un objetivo común: fortalecer el sentimiento de comunidad, en una perspectiva amplia, plural y democrática. En Europa, a partir del Libro Blanco contra el paro de Delors, el comisario Martin Bangeman desencadenó un alud de propuestas que han secundado ciudades como Milán, Bolonia, Bristol, Manchester, Amsterdam, pero también Tarragona y Barcelona. Su objetivo es común: la Sociedad de la Información y las redes telemáticas deben tratar de personas y hemos de situar a las personas al frente dese flujo informativo, no utilizar éste para controlarlas a ellas.

Vicens Badenes

Los profesionales de la comunicación cada vez están más hartos del clima de manipulación informativa y de regresión democrática que se respira en el mundo de la información desde que gobierna el PP. La gota que ha colmado un vaso más que rebosante ha sido las denuncias de periodistas de la agencia estatal de noticias EFE sobre prácticas de censura y obstrucción a su trabajo. Ante esto, los periodistas catalanes no se han quedado impávidos, han reaccionado con contundencia democrática. Y el grado de movilización ha llegado a su momento álgido con la constitución de la "Plataforma por la democracia informativa", una apuesta en favor de una información

libre y plural. Ya en junio del pasado año, la llamada "Declaración de Barcelona" estableció las bases de un mínimo programa para recuperar el crédito perdido por la profesión y los medios por culpa del gobierno del PP. Ahora, se ha añadido al debate un documento de reflexión lanzado por el Col.legi de Periodistes de Catalunya, que ha sido muy criticado por los medios afines al gobierno. El Grup de Periodistes Josep Maria Lladó, presidido por Enric Sopena y que aglutina a profesionales de la información de talante progresista, también se ha pronunciado reiteradamente en pro de un activismo en favor de la democracia informativa.

Neixen dues televisions municipals a Gavà i a Viladecans

El mes de març el món de la comunicació ha rebut l'aportació d'una nova experiència professional: el naixement de dues televisions locals a Gavà i Viladecans. Els dos ajuntaments han optat per vies diferents per posar en marxa els nous canals: Gavà ho ha fet mitjançant la creació d'una empresa municipal, mentre que Viladecans s'ha inclinat per traspasar el muntatge i la producció televisiva a una empresa privada.

Gavà Televisió emet pel canal 62 i

Viladecans Televisió ho fa pel canal 64. Les dues esperen que se'ls concedeixi aviat la freqüència definitiva, que depèn de la Generalitat de Catalunya. La programació, en aquesta primera fase de la posada en marxa de les dues televisions, es basa en un magazín d'una hora diària de durada pel que fa a Gavà Televisió. A Viladecans, la graella de programes l'integren, de moment, un informatiu, un magazín, una entrevista i un debat. En total, també, una hora diària d'emissió.

LECTURA

per Jaume Sobrequés

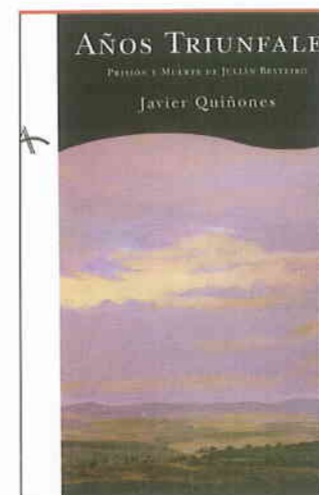

Andreu Farràs i Pere Cullell. El 23-F a Catalunya. Barcelona, Planeta, 1998.

Farràs i Cullell han tingut el coratge de fer una primera crònica informativa de com varen viure diversos sectors de la societat política catalana els fets de l'intent de cop d'Estat del 23 de febrer de 1981. A base d'informacions de premsa i del testimoni oral d'aquelles persones que hi han volgut col·laborar, els autors han intentat oferir una

panoràmica general dels esdeveniments. Destaca el seu punt de vista relacionat amb l'actitud de l'exèrcit a Catalunya, menys contrària al cop del que s'ha dit sovint.

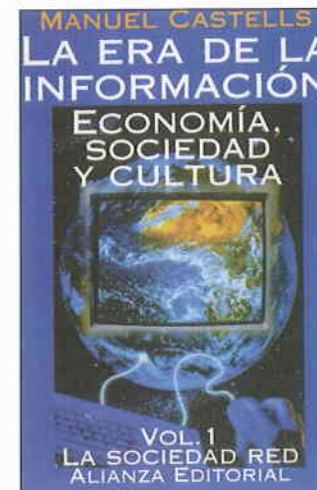
També resulten particularment interessants les planes dedicades a sintetitzar les accions de resistència que determinats grups polítics o sindicals varen organitzar per tal de defensar la democràcia. És un llibre que conté aspectes polèmics i qüestions que caldrà aprofundir, però que es llegeix bé i que suggereix la conveniència d'aprofundir en problemes que no estan encara resoltos: hi hagué una trama civil al darrere de la trama militar? No ha estat demostrat fins ara.

Javier Quiñones. Años triunfales. Prisión y muerte de Julián Besteiro. Barcelona, Alba Editorial S.L., 1998.

A partir dels llibres d'història que s'han ocupat de la trajectòria política del dirigent del PSOE Julián Besteiro Fernández (1870-1940), un home de gran relleu en la vida política de la Segona República i la Guerra Civil, Javier Quiñones ens ofereix un relat colpidor del judici i la condemna de Besteiro en acabar la guerra dels tres anys. Si bé que es tracta d'una novel·la

-guanyadora del Premi Ciudad de Barbastro 1997-, el rigor històric de l'autor ens acosta a un coneixement bastant exacte del que foren els difícils darrers anys de Besteiro. Primer davant el judici a què fou sotmès per les autoritats franquistes i, després, els mesos que fou a la presó de Carmona, on va morir el 1940. En aquest sentit, el llibre de Quiñones constitueix una crònica molt alligadora del que fou l'actuació repressiva del franquisme, i dels seus mètodes, en la immediata postguerra.

Manuel Castells. La era de la información: economía, sociedad y cultura. Volumen I. Madrid, Alianza Editorial, 1997.

Es tracta de la traducció castellana de l'obra publicada pel sociòleg català Manuel Castell el 1996 a Cambridge, Massachussets (EUA). Estem davant d'una de les obres més importants publicades arreu del món sobre els nous reptes tecnològics, socials i polítics provocats per la recent revolució comunicacional que s'ha produït als països més desenvolupats del planeta.

En aquest primer volum, d'una obra programada per tenir-ne tres, Castells analitza la revolució de la tecnologia de la informació, l'estructura econòmica de la informació i l'aparició de les grans empreses dedicades a produir-la, els efectes de la tecnologia de la informació sobre l'ocupació i el món del treball i les conseqüències que aquesta revolució està tenint en els profunds canvis culturals de l'individu i de la societat en el tombant de segle. Estem davant d'un llibre que el gran sociòleg francès Alain Touraine ha qualificat com un clàssic del segle XXI. És un llibre de lectura absolutament obligada per a tots aquells que tenen responsabilitats polítiques en els diversos àmbits de la vida democràtica.

Enrique Gil Calvo. El nuevo sexo débil. Los dilemas del varón posmoderno. Madrid, Ediciones Temas de Hoy, S.A. 1997

El tradicional repartiment de papers entre homes i dones s'està trastocant en quasi tots els àmbits. Els orgullosos varons veuen qüestionats el seu lloc, tan públic com privat, davant un futur que sembla inclinar-se al costat femení. Està el nou sexe débil abocat a una irremeiable decadència? Ha perdut les virtuts que antany li van

donar la supremacia social? Quin canvi ha de seguir per adaptar-se a la nova correlació de forces que s'imposen dia a dia? Confús, amb un sentiment de culpabilitat d'haver traït la revolució feminista, el varó posmodern travessa una severa crisi d'identitat que l'impulsa a buscar amb convenciment una nova sensibilitat. Tanmateix, aquell viatge incert, erràtic, no respon només a la pressió de les dones, sinó a una legítima voluntat d'innovadora metamorfosi. Enrique Gil Calvo, amb l'agudesca que li caracteritza, estudia en aquesta arriscada obra les escales d'aquest periple de destí encara desconegut, els dilemes i els dubtes que suscita.

Balanç real d'un idili, malauradament, encara no acabat

El PSC obre a Internet el Llibre negre del pacte CiU-PP, la crua realitat del "España va bien"

Les enquestes també ho diuen, pocs són els que perceben els beneficis de l'arxinomenat "España va bien". La realitat del pacte de govern entre Aznar i Pujol és tossuda: anem, d'una banda, cap una regressió cada cop més descarada del nostre sistema democràtic en matèria de drets i llibertats públiques, i, d'altra banda, l'atac contra l'Estat del Benestar és cada cop més fort. Per denunciar tot això, el PSC ha posat una web a Internet (www.psc.es/llibre-negre) i una adreça electrònica (llibrenegre@psc.es) perquè tothom digui la seva.

La pàgina del Llibre Negre del pacte PP-CiU vol explicar les conseqüències negatives d'aquesta coalició de fet. Les fitxes que inclou contenen un balanç dels primers dos anys de col·laboració de CiU amb el govern Aznar, i s'actualitzen periòdicament quan sorgeixen nous fets que així ho justifiquen. El seu objectiu és promoure una reflexió col·lectiva, i és, per tant, oberta a les aportacions dels lectors. Es poden enviar a la bústia de correu electrònic suggeriments i comentaris. En la roda de premsa on es va presentar el Llibre Negre, Narcís Serra va definir mol bé la clau catalana d'aquest pacte, dient que CiU és "còmplice d'un govern conservador que no té sensibilitat social, que afavoreix els poderosos i que ha paralitzat les infraestructures a Catalunya".

Pujol s'ha deixat enganyar a canvi d'un plat de lleties. S'ha deixat enredar almenys en quatre ocasions ben clares. Primera: quan accepta una modificació del sistema de finançament de la Generalitat basada exclusivament en els rendiments de l'IRPF, i sols rebran la quarta part dels ingressos que havien anunciat. Segona: quan renuncia a compromisos pressupostaris clars per finançar les inversions necessàries en infraestructures, a canvi d'una extravagant -i falsa- promesa de finançament "extrapressupostari". Tercera: quan ha acceptat que hi ha raons tècniques que fan impossible la transferència dels impostos especials, que com tothom sap sí s'han transferit al govern basc. Quarta -i última?: quan s'empassa la increïble

► Pujol i Aznar al pacte del Majestic.

Pujol s'ha deixat enganyar a canvi d'un plat de lleties, el pacte PP-CiU ha estat un mal negoci per a Catalunya

afirmació que la reforma de l'IRPF -que es farà per afavorir les rendes més altes- no afectarà el finançament de Catalunya. És ben clar que el pacte Aznar-Pujol ha estat un mal negoci per a Catalunya.

Convergència i Unió no pot amagar la seva complicitat. Els seus vots al Congrés han fet possibles mesures de govern conservadores i socialment regressives. Dóna suport parlamentari a un govern amb escassa sensibilitat social, que fa que les desigualtats socials s'incrementin, que permet el deteriorament del sistema de la Seguretat Social, que qüestiona la uni-

versalització de la sanitat. Per aquesta coalició, l'atur no és una prioritat. Digui el que digui el govern, l'atur no s'està reduint de manera eficaç i sostinguda. El Pressupost de 1998 preveu un creixement de l'ocupació menor que en anys anteriors, i no es volen comprometre amb polítiques concretes de creació de llocs de treball. Això lliga amb una política econòmica que afavoreix només els poderosos: abaixen els impostos per a les plusvàlues generades per les rendes de capital i pels beneficis de les societats, preparen una reforma de l'IRPF que servirà per baixar la pressió fiscal a les rendes dels més rics, o es retiren dels sectors estratègics de l'economia. D'altra banda, les promeses electorals sobre la necessitat de majors infraestructures s'han esvaït.

La inversió realment gastada ha disminuït de forma alarmant: la suma d'inversions reals i de transferències de capital no arriba al 85% de les xifres de 1995. A Catalunya, la disminució de les inversions de l'Estat és especialment greu: dels 60.000 milions de pessetes previstos per a l'exercici de 1996 passen als 42.000 del pressupost de 1998. Per últim, i no és menys important, avui ja ningú no dubta que Aznar presideix un govern amb tics autoritaris, que margina el Parlament, que està enfonsant la justícia, que fa retrocedir l'ensenyament públic, i, també, que mai un govern havia manipulat tant, tan sovint i amb tanta intensitat els mitjans de comunicació.